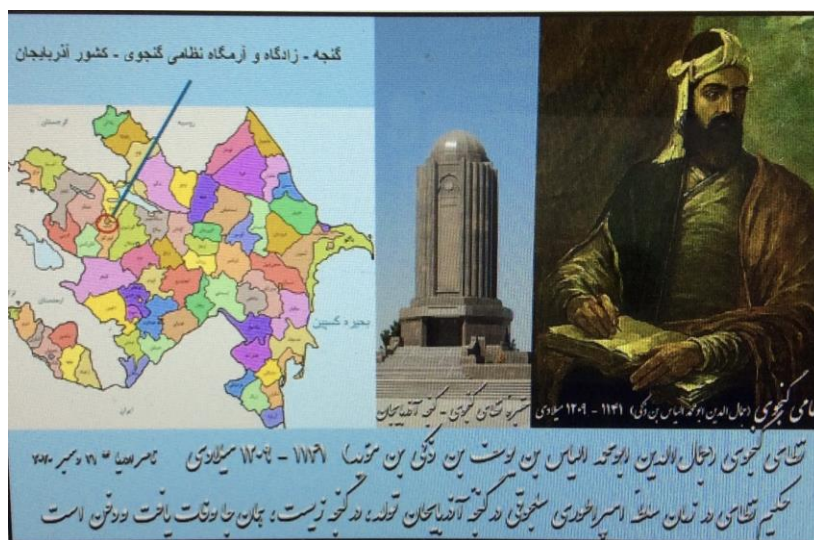

حقایقی در مورد سرقت بزرگان اهل ادب

دوستانی که از سرقت های فرهنگی (تعدادی) از ایرانی ها گلایه و شکایت دارند! آنها تنها دانشمندان سرزمین ما را نه بلکه بدون تبعیض هویت همه را سرقت می نمایند. جای شک نیست که فارس یک امپراطوری تاریخی بود، و دانشمندان، ادیبان و فلاسفه زیادی تقدیم بشریت نموده، منجمله: امام غزالی، امام رازی، سعدی شیرازی، فردوسی طوسی، حافظ شیرازی... که هر کدام آنها برحق بزرگانی بوده اند که در جهان نمیگنجند. هیچ غیر ایرانی که از آثار زیبا و پرمحتوی سعدی شیرین سخن فیض می برد بدون هیچگونه ملاحظه ای وی را سعدی شیرازی می نامد ... که بیانگر اخلاق متداول انسانی است. ولی مطلبی که برای اهل تحقیق و پژوهش اهمیت منابع ایرانی را منحصیث فرانس از بین برده است همانا نوشته های تعدادی از ایرانی هاست که هر دانشمند را به هر سرزمینی مربوط است، تاپه ایرانی می زنند و در اکثر موارد معلومات کاملاً نادرست به خورد دیگران می دهند. مثل اینکه یک دانشمند عراقی را مصر تاپه مصری بزند چون به لسان عربی نوشته است.

گرچه برای انسان های وارسته از جنون تعلقاتی چون تبار، لسان، منطقه... تبار انسان و خدمت به بشریت مطرح است و البته که تعلقات فوق در حد هویتی انسانی و علایم فارقه وجود و ارزش دارد و بس. بدین معنی که هر انسان در جامعه عظیم انسانی مطرح و مهم است و ارزشش بخاطر اقوال و کردارش است و بس.

یکی از این ادیبان بزرگ را اینجا ذکر می کنیم که هویتش به یغما رفته است. حکیم نظامی گنجوی در سال ۱۱۴۱ میلادی در گنجه (کشور آذربایجان) تولد، در گنجه زندگی کرد، در سال ۱۲۰۹ عیسوی در همانجا وفات یافت و دفن گردید و هیچ ارتباطی به ایران ندارد. معهذاً، اگر از سوال شود که نظامی گنجوی از کجا بود؛ بدون شک اکثریت خواهند گفت: "ایرانی." و آن به دلیل پخش اکاذیب، معلومات نادرست و غلط از جانب چنین مردمان و دولت ایران است. آنها حتی در باره افکار و نظریات دانشمندان و فلاسفه اصیل ایرانی نیز معلومات غلط و تحریف شده پخش می نمایند.

آیا اگر سعدی شیرازی از سرزمین ایران نمی بود شخص خراب بود؟
به هیچوجه .

سعدی مانند دیگر دانشمندان و انسان های بزرگ، بخاطر کارها و آثار زیبایش گرانقدر است نه بخاطر از کجا بودنش.

به فحوای مقوله: "دروغی را ابداع و ده بار تکرار کنید، خود نیز باور خواهید کرد که راست است؛" این اشخاص و مخصوصاً دولت آخوندی ایران، به همین سفسطه پیش می روند. بدون شک نظامی گنجوی بزرگترین شاعر و ادیب زبان فارسی و گنجینه برزگ فامیل بشری است و در افغانستان هم اکثر مردم با آثار وی بشمول: خمسه یا پنج گنج؛ مخزن الاسرار، خسرو و شیرین، لیلی و مجنون، هفت پیکر و اسکندرنامه و همچنان غزلیات و قصاید وی آشنایی و علاقه دارند ولی نظامی هیچ ربطی به ایران ندارد.

طوریکه ذکر گردید، نظامی گنجوی در گنجه آذربایجان تولد شد، در آذربایجان زندگی کرد، همانجا فوت کرد و در گنجه دفن است.

علاوتاً پول رسمی دولت آذربایجان با تصویر نظامی گنجوی مزین است و مدال افتخاری دولتی که با تصویر نظامی زینت یافته در کشور آذربایجان وجود دارد. این توهین به ملت آذربایجان است که نظامی گنجوی را ایرانی گفت. اگر نظامی واقعاً ایرانی می بود باز هم همان ارزش انسانی را داشت که حالا دارد.

یک سایت ایرانی مینویسد: "حکیم ابومحمد الیاس بن یوسف بن زکی ابن مؤید نظامی شاعر معروف ایرانی در قرن ششم هجری قمری است. او بین سالهای ۵۳۰ تا ۵۴۰ هجری قمری در شهر گنجه واقع در جمهوری آذربایجان کنونی متولد شد اما اصلیت عراقی داشته است". این نوشته حتی به منطق "شترمرغی" خود آنها هم مطابقت نمی کند. دیگری مینویسد:

"نظامی همه عمر خود را در گنجه در زهد و عزلت به سر برد و تنها در سال ۵۸۱ هجری سفری کوتاه به دعوت سلطان قزل ارسلان به سی فرسنگی گنجه رفت و از آن پادشاه عزت و حرمت دید. نظامی هر چند شاعری مدح پیشه نبوده، با تعدادی از فرمانروایان معاصر مربوط بوده است، از جمله: فخرالدین بهرامشاه پادشاه ارزنگان از دست نشانندگان قلع ارسلان سلطان سلجوقی روم که کتاب مخزن الاسرار را به نام او کرده است، اتابک شمس الدین محمد جهان پهلوان که منظومه خسرو و شیرین به او تقدیم شده است، طغرل بن ارسلان سلجوقی و قزل ارسلان بن ایلدگز که در همین منظومه از ایشان نام برده است، ابوالمظفر اخستان بن منوچهر شروانشاه که لیلی و مجنون را به نام او کرده است.

نظامی در فاصله سال های ۶۰۲ تا ۶۱۲ هجری در گنجه درگذشت و آرامگاهی به او در همان شهر منسوب است. در دهه نود شمسی، پس از تصمیم دولت آذربایجان اشعار گنجوی در آرامگاه او که همگی به زبان فارسی هستند، پاک و تخریب شدند. وی از فنون حکمت و علوم عقلی و نقلی و طب و ریاضی و موسیقی بهره کامل داشته و از علمای فلسفه و حکمت به شمار می آمده است. مهمترین اثر وی «پنج گنج» یا «خمس» است. دیوان اشعار او مشتمل بر قصاید، غزلیات، قطعات و رباعیات است. وی بین سال های ۵۹۹ تا ۶۰۲ هجری قمری وفات یافت.

روح حکیم نظامی گنجوی دانشمند، ادیب و شاعر آذربایجانی شاد باد و دزدان فرهنگی جهان سیه روی.

قابل تأمل است که دولت آخوندی چقدر ماهرانه توانسته در جامعه افغانی بعضی عناصر بی شخصیت را خریداری و تعدادی را با ایجاد عقده حقارت تحمیق کرده، که مثل کاسه های داغتر از آتش مفکوره جاهلانۀ اجانب را توجیه میکنند.

ناصر اوریا * ۲۱ دسمبر ۲۰۲۰ - تکراس